

ning, amnesti og foreldelse er samlet i et enkelt kriterium: „Sanktionen . . . er bortfaldet efter domslandets regler“. Denne enklere regel svarer til den gældende danske bestemmelse, men er lidt mere vidtgående, end konventionen forpligter til. Det synes imidlertid velbegrunder at opretholde den gældende danske regel. Det forekommer ikke rimeligt, at en straf, der i domslandet er bortfaldet af en anden grund end dem, der er opregnet i konventionen, ikke i samme omfang skulle udelukke ny strafforfølgning. Som et eksempel på en strafforfølgning grund, der ikke er dækket af konventionens bestemmelse, men vil falde ind under den danske regel, kan nævnes det tilfælde, at en idømt straf bortfalder på grund af en lovændring, hvorefter en tilsvarende handling ikke længere er strafbar, jfr. straffelovens § 3, stk. 2.

Når lovforslaget i stedet for som i den gældende regel i § 10, stk. 3, at tale om, at den idømte *straf* er fuldbyrdet, benytter udtrykket „sanktion“, er dette i overensstemmelse med konventionsteksten. I konventionens art. 1 er sanktion defineret som enhver straf eller anden foranstaltning, der i anledning af en lovovertrædelse udtrykkeligt er pålagt en person i en europæisk straffedom (der som tidligere nævnt også er nærmere defineret) eller i administrative afgørelser af bødeforelægstypen.

Det må utvivlsomt antages, at den gældende danske regel, selv om den alene taler om straf, også er anvendelig i tilfælde, hvor den strafferetlige sanktion, der er pålagt i den fremmede dom, ikke formelt rubriceres som straf, men som en form for særforanstaltning, der træder i stedet for straf. Forslagets anvendelse af udtrykket sanktion kan derfor ikke antages at indebære nogen realitetsændring i forhold til gældende ret.

Når der i forslaget (i nr. 2) i overensstemmelse med konventionens ordlyd, tales om „sanktion . . . under fuldbyrdelse“ sigtes der herved ikke alene til ubetingede straffe, der er under fuldbyrdelse på normal måde, men også på betingede domme, hvor straffen er fastsat, jfr. straffelovens § 56, stk. 2.

Den regel, der findes i forslagets § 10 a, stk. 1, nr. 3, om fremmede domme, der fastslår skylden, men ikke fastsætter nogen sanktion, tager navnlig sigte på betingede domme uden straffastsættelse, jfr. straffelovens § 56, stk. 1. Reglen er i god overensstemmelse med det tidligere nævnte hovedsynspunkt, at en sanktion, der afvikles normalt, er til hinder for, at der i en anden stat sker strafforfølgning for samme forhold. Såfremt den betinget dømte overtræder vilkårene med den følge, at der fastsættes en sanktion, skal forholdet herefter bedømmes efter reglen i nr. 2, d. v. s. at det bliver

afgørende, om sanktionen fuldbyrdes på normal måde.

Til § 10 a, stk. 2, a. Denne bestemmelse, der svarer til konventionens art. 53, stk. 3, indebærer, som der nærmere er redegjort for under de almindelige bemærkninger, at Danmark aldrig på forhånd vil være afskåret fra at foretage selvstændig strafforfølgning af handlinger begået her i landet. Kun hvis de danske myndigheder selv anmoder en anden stat — typisk gerningsmandens hjemland — om at overtage strafforfølgningen, vil resultatet af den fremmede forfølgning blive bindende her i landet i det omfang, dette følger af de almindelige regler i udkastets § 10 a, stk. 1.

Afgrænsningen af, hvilke handlinger der anses for begået her i landet, er sket gennem en henvisning til den almindelige regel i § 6, stk. 1. Det er herved klargjort, at man herhjemme, udover handlinger begået i den danske stat (§ 6, stk. 1, nr. 1) også har mulighed for på ny at forfølge handlinger, der er begået på et dansk fartøj under de i § 6, stk. 1, nr. 2 og 3 nærmere angivne betingelser.

Til § 10 a, stk. 2, b. Bestemmelsen indebærer en indskrænkning i reglerne i stk. 1, idet det med hensyn til nogle lovovertrædelser, som i udpræget grad berører en bestemt stats interesse, fastslås, at domme m. v. hidrørende fra andre stater ikke kan forhindre den berørte stat fra at foretage en selvstændig strafforfølgning. Retten til ny selvstændig retsforfølgning af disse overtrædelser bortfalder kun i tilfælde, hvor den pågældende stat selv har anmodet den anden stat om at forfølge forholdet.

Denne særlige regel omfatter efter konventionens art. 53, stk. 2, sager, hvor den i udlandet pådømte handling enten var *rettet imod* en person med offentlig stilling eller en institution eller andet, der er af offentlig karakter i den stat, der nu ønsker at gennemføre en ny sag, eller såfremt den dømfældte *selv havde en offentlig stilling* i denne stat.

De typer af overtrædelser, konventionen har for øje, svarer ganske til dem, der er nævnt i straffelovens § 8, stk. 1, nr. 1. Man har derfor valgt i forslaget at henvise til denne eksisterende bestemmelse fremfor at give en ny beskrivelse i overensstemmelse med konventionens ordvalg.

Til § 10 b. Bestemmelsen svarer som nævnt under de almindelige bemærkninger til den gældende bestemmelse i straffelovens § 10, stk. 4. Bestemmelsen er mere vidtgående i retning af at beskytte overtrædere over for hvem, der allerede i udlandet er fuldbyrdet en sanktion for samme handling, end kon-